

Een tramspoor

De vlammen van de fakkel werpen grote schaduwen op de grond. Kaat huivert. Ze ziet allerlei dingen bewegen in het struikgewas. Zit daar echt iets of is dat haar verbeelding?

Wiens idee was het eigenlijk om in de verlaten velden te gaan wandelen? Dat van Lukas natuurlijk. Die is niet bang in het donker.

In haar mouw voelt ze Babette kriebelen. Haar hamster wil er graag uit, maar nu is niet het goede moment.

‘Hoe ver moeten we nog?’ vraagt Kaat met een bibberende stem.

Ze krijgt geen antwoord.

‘Lukas?’

Kaat draait zich om. Waar is Lukas? Daarnet liep hij achter haar. Ze zwaait heen en weer met haar zelfgemaakte fakkel. Nog meer schaduwen die bewegen.

‘Lukas, dit is geen spelletje! Waar ben je?’

Ze hoort alleen de roep van een uil in de bomen. En bij haar voeten ritselen kleine dieren.

Hadden ze de fakkel maar gewoon in de tuin getest, zoals Kaat had voorgesteld.

De donkere bomen aan de rand van het veld geven niets prijs. Ze staan te dicht bij elkaar om erdoorheen te kunnen kijken. Kaat loopt terug over het pad. Is Lukas gevallen? Ze moeten opletten: als zo’n fakkel in de wei valt, staan de velden rond het dorp zo in lichterslaai.

‘Lukas?’

Hoe kan het dat ze zijn vlam nergens ziet? Die was nog groter dan de hare. Is zijn fakkel uitgegaan? Of heeft iemand anders dat gedaan?

‘We vinden hem wel, Babette,’ fluistert ze.

Ze is blij dat ze haar hamster heeft meegenomen. Ook al mocht het niet van papa. Haar ouders zijn bang dat Babette zal ontsnappen als Kaat haar uit haar kooi haalt. Maar Kaat weet wel beter. Babette blijft het liefst dicht bij haar. En Kaat dicht bij Babette. Ze is de enige aan wie ze alles kan vertellen.

Kaat gaat wat harder lopen. Ze moet Lukas vinden voor haar eigen fakkel dooft, want dan ziet ze niets meer.

Ze kijkt in de weilanden, maar daar liggen alleen koeien te slapen. Misschien is Lukas uitgegleden in een koeienvlaai en is hij een nieuwe broek gaan aantrekken. Ze schudt haar hoofd. Dat kan niet. Daarnet liep hij nog achter haar.

‘Lukas?’ sist ze.

Haar stem verdwijnt in de koude lucht. Wolkjes komen uit haar mond. Kaat blijft staan.

Weet ze zelf de weg nog? Lukas had de route voor hen uitgestippeld en hij zei hoe ze moesten lopen. Ze kijkt om zich heen. Zijn die lichten in de verte van Groendijk? Alles lijkt zo op elkaar.

Ze laat de fakkel over de modderige grond schijnen. Voetsporen, van haar en Lukas. Die moet ze volgen, dan komt ze weer bij de gewone weg. In de verte ziet ze licht, een fakkel. Toch niet de fakkel van Lukas?

Bij een oude, roestige voederbak stopt ze. Hier staat de

fakkel van Lukas. Maar Lukas zelf is nergens te bespeuren. Op de grond zijn sporen van heel wat voetstappen, in beide richtingen. Waar is Lukas naartoe?

Een rilling trekt door haar lichaam. De voederbak komt omhoog. Er kruipt iets uit! Bliksemsnel draait ze zich opzij en ze zwiept met de fakkel en haar armen heen en weer. Babette piept.

‘Au!’

Haar vuist raakt een gedaante in de buik en de schim valt achterover.

Pas wanneer ze haar vlam erboven houdt, ziet ze wie het is.

Lukas.

‘Jij kunt ook niet tegen een geintje,’ mompelt hij, terwijl hij over zijn zere buik wrijft.

‘Geintje? Noem jij dat een geintje?’

‘Ik wilde je gewoon laten schrikken.’

Kaat schudt haar hoofd en ademt snel in en uit. ‘Dat is je zeker gelukt.’

Het duurt even voor Kaat er de humor van inziet. En dan nog vindt ze het maar flauwe humor. Ze was doodsbang!

‘Ik dacht dat er iets met je was gebeurd,’ zegt ze wanneer ze verder lopen.

‘Wat kan mij nu gebeuren? Ik heb een reuzenvuur!’

Om dat te bewijzen zwaait Lukas met zijn fakkel. Kaat duikt weg als ze de verschroeiende warmte dichterbij voelt komen.

‘Kijk eens uit!’

Lukas houdt zijn fakkel met beide handen vast.

‘Moet jij zeggen. Mijn buik doet nog steeds pijn. En trouwens, zo vochten ridders ook soms, met een vuur-knots!’

Terwijl hij achteruitloopt, vecht hij tegen een denk-beeldige tegenstander. Kaat houdt afstand.

‘Met zo’n vuur ben je machtig,’ grijnst Lukas. ‘Je dwingt iedereen op de knieën.’

Bij de volgende zwaai blijft zijn voet vastzitten en valt hij pardoes achterover. Zijn fakkel kan hij nog net van zich af houden.

‘Lukas!’ roept Kaat. ‘Alles oké?’

‘Ik struikelde.’

‘Iedereen op de knieën, toch, stoere ridder?’ knipoogt Kaat.

‘Help me nu maar.’

Kaat steekt haar hand uit en trekt Lukas overeind. Ze ziet meteen waarover hij is gestruikeld.

‘Een tramspoor. Wat doet dat hier?’

Het is al een beetje overwoekerd, maar ze zien duidelijk de twee metalen randen van een tramspoor.

‘Hier rijdt toch geen tram?’ merkt Lukas op.

‘Nergens in Groendijk,’ zegt Kaat.

Lukas knielt bij het metaal en schijnt bij met zijn fakkel.

‘Ik denk dat het spoor pas geleden nog is gebruikt. Kijk, de planten zijn platgereden.’

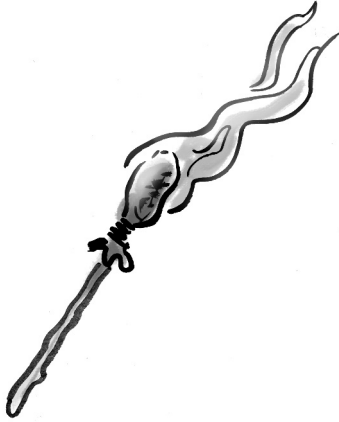
Kaat volgt het spoor met haar blik. Dat verdwijnt iets verderop achter een veld. ‘Ik denk dat het verlaten is.’

‘Zullen we het volgen?’

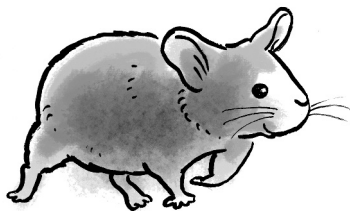
Lukas springt al op het spoor.

Maar Kaat zet een stap achteruit. ‘Dat is gevaarlijk. Wat als er toch een tram rijdt? Laten we naar huis gaan.’

Lukas kijkt nog even in de verte. Hij twijfelt. Maar dan stapt hij van het spoor af. ‘Je hebt gelijk, het is al laat. We komen morgen wel terug.’

Babette is weg

‘Kijk uit, boosaardige koeien. De ridder met de vuurknots komt eraan!’ Lukas loopt alweer over het pad en zwaait wild met zijn fakkel.

Kaat blijft nog even staan en kijkt naar het spoor.

Er is helemaal geen tram in hun dorp. Waarom liggen hier dan toch rails? Misschien nog van vroeger? Hoe zagen trams er toen eigenlijk uit?

Babette zit te wringen in haar mouw. Het diertje is het beu om opgesloten te zitten. Kaat trekt haar mouw een beetje omhoog en laat Babette haar snoet naar buiten steken.

‘Kijk, een tramspoor,’ zegt Kaat.

Ze bukt zich en laat Babette het ijzer zien. De hamster schuurt met haar pootje over de rails. Ze begint nog meer te wringen.

‘Ho,’ protesteert Kaat.

Ze laat haar fakkel een beetje zakken en komt te dicht in de buurt van Babette. Die schrikt van het vuur en schiet uit Kaats mouw.

Voor Kaat het goed en wel beseft, rent Babette over de sporen, de donkere nacht in. Kaat gaat haar meteen achterna.

‘Babette!’

Ze volgt de rails, maar ze ziet haar hamster nergens meer.

En dan blijft ze staan. Het geronk van een motor komt dichterbij. Ze zet een stap naar achteren, weg van het spoor. In de verte verschijnt plots een groot licht.

Een tram.

Een brandende tram.

Kaat zet nog een stap achteruit. Ze durft niet te bewegen. Babette! Ze is toch niet onder de tram gelopen?

Dan hoort ze het gepiep van remmen. De tram stopt. Heel voorzichtig draait Kaat haar hoofd naar het gevaarte. De tram staat echt in brand. Wat is hier aan de hand?

Voorin gaat een raampje open. Een jongen met een ouderwetse pet steekt zijn hoofd naar buiten. Zijn gezicht is donker, alsof er roetvegen op zitten.

Hij kijkt Kaat aan. Ze kijkt terug. Ze voelt haar hart bonzen in haar keel. Wat moet ze doen? Weglopen. Waarom? Omdat een brandende tram niet normaal is en al helemaal niet als er iemand in zit.

De jongen kijkt haar diep in de ogen en knikt. Hij heft zijn handen en toont haar iets. Kaat ziet een klein harig kopje bewegen.

‘Babette!’

Ze zit in zijn handen.

Dan trekt de jongen zijn hoofd terug. De tram komt weer in beweging. Kaat reageert meteen. Ze rent naar de tram en probeert hem te volgen. Ze moet Babette redden. Maar de tram is te snel. Hij verdwijnt uit het zicht, tot elke vlam door het duister is opgeslorpt.

‘Babette!’ roept ze nog een keer.

Kaat gaat op haar hurken zitten en staart in de verte.

‘Ook gevallen?’

Lukas is teruggekomen en staat naast Kaat. Ze schudt haar hoofd.

‘Ik... dat... heb je...’

‘Vorm eens een zin.’

‘Zag je dat?’

Lukas kijkt haar vragend aan. ‘Wat?’

‘Die tram.’

‘Welke tram?’

Lukas heeft niets gezien. Heeft Kaat zelf wel goed gekeken? Misschien heeft ze alles gedroomd. Maar waar is Babette dan?

‘Die brandende tram. Hij stopte hier, bijna recht voor mij. En er was een jongen...’

Lukas legt zijn hand op haar schouder. ‘Wil je wraak nemen voor daarnet?’

‘Nee, ik meen het. Hier stond een brandende tram.’

‘Ik hou wel van een geintje, maar een brandende tram is wat overdreven, vind je niet?’

Kaat schudt zijn hand van haar schouder. ‘Ik overdrijf niet. Ik weet wat ik heb gezien!’

Is ze daar zeker van? Ze wrijft in haar ogen. Ze weet zelf ook wel dat het klinkt als een hoop onzin.

‘En Babette is weg. De jongen heeft haar meegenomen.’

‘Voel je je wel goed?’

‘Natuurlijk,’ snauwt Kaat.

Lukas twijfelt. Hij volgt Kaats blik naar het donkere gat waar de sporen in verdwijnen. Geen tram, geen vuur te bekennen.

‘Is Babette niet gewoon ontsnapt?’